

Arrest

nr. 180 581 van 11 januari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 juli 2016 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 oktober 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 8 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN EECKHAUT, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster vraagt voor de vierde maal asiel aan. De vorige drie asielaanvragen werden door de commissaris-generaal geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar aangevoerde problemen met S. en omdat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij geen beroep kon doen op de in Kosovo aanwezige autoriteiten, noch dat zij zich niet elders zou kunnen vestigen om aan de problemen

met S. te ontkomen. De Raad bevestigde deze bevindingen van de commissaris-generaal in zijn arresten nr. 4 777 van 12 december 2007 en nr. 20 941 van 19 december 2008.

2. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

3. Na lezing van het administratief dossier en de bestreden beslissing dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van haar huidige vierde asielaanvraag nog steeds vasthoudt aan haar oorspronkelijke asielmotieven, namelijk dat zij in Kosovo vreest vermoord te worden door haar ex-verloofde S.. Daarnaast voert zij aan niet terug te kunnen keren naar Kosovo omdat zij er tijdens de Kosovaarse oorlog in 1998 verkracht werd door Serviërs en hieraan een trauma heeft overgehouden. Tot slot haalt verzoekster aan niet terug te kunnen keren naar Kosovo omwille van jihadisten.

Ter staving van haar huidige asielaanvraag legde verzoekster de volgende documenten neer: een UNMIK (United Nations Mission in Kosovo) paspoort afgegeven op 25 oktober 2001, een attest van het Kosovo Rehabilitation Centre for Torture Victims waaruit blijkt dat verzoekster er in 2001 behandeld werd voor een trauma en klachten zoals rug- en hoofdpijn, geïrriteerdheid, slapeloosheid en nachtmerries, een attest afgegeven door psycholoog Hans van Laake neer waaruit blijkt dat verzoekster tussen 5 mei 2011 en 8 november 2012 23 keer gezien werd voor klachten rond depressie en post-traumatische stress, een attest van psychotherapeute Hilde De Grootte d.d. 9 juni 2011 neer waaruit blijkt dat verzoekster destijds psychologische hulp heeft aangevraagd, een artikel over verkrachte vrouwen in Kosovo, een visitekaartje van psycholoog Hans Van Laake, een attest van een leerkracht muziek betreffende de integratie van haar dochter E., een e-mailconversatie tussen Dani Latifaj en Ferise Rushiti (directeur van het Kosovo Rehabilitation Centre for Torture Victims), een attest van psychotherapeute Hilde De Grootte waaruit blijkt dat verzoekster door haar en door een psychiater werd gevolgd d.d. 9 juni 2011, een attest van begeleiding van het Advies- en Begeleidingscentrum waaruit eveneens blijkt dat verzoekster er gevolgd werd door Hilde De Grootte d.d. 5 januari 2012, een overzicht van consultatiedata in 2011, een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 5 januari 2012 waarin staat dat verzoekster lijdt aan PTSD (Post Traumatic Stress Disorder) en zwanger is, een attest van begeleiding afgegeven door psycholoog Hans Van Laake waarin staat dat verzoekster in behandeling geweest is van 5 mei 2011 tot 8 november 2012 voor klachten van depressie en post-traumatische stress, een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 8 november 2012 waarin staat dat verzoekster tijdens het conflict in Kosovo psychisch en seksueel geweld te verduren kreeg, een hechtingsstoornis naar haar kind toe heeft, chronische dysthymie heeft en lijdt aan PTSD. Ten slotte legde verzoekster een brief neer van het Instapteam van het Centrum voor Geestelijke Gezondheidszorg Eclips waaruit blijkt dat zij er op 19 april 2016 een afspraak had.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die aantonen dat de uitkomst van haar eerste asielaanvraag incorrect is en zij alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien zij zich hoofdzakelijk beperkt tot het volharden in en herhalen

van haar asielmotieven en tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede grond gesteld heeft dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij vandaag de dag nog zou lijden aan een trauma ten gevolge van een verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog. De bestreden beslissing dienaangaande luidt als volgt: "U verklaarde verder dat u niet terug kan keren naar Kosovo omdat u er tijdens de Kosovaarse oorlog in 1998

verkracht werd door Serviërs en hieraan een trauma heeft overgehouden (CGVS, p. 5-8). Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u meer dan vijftien jaar na het einde van de Kosovaarse oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u pas bij uw vierde asielaanvraag en pas negen jaar na uw aankomst in België ook maar met een woord repte over een verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog. U verklaarde hierover dat u er niet over durfde te spreken uit angst dat uw echtgenoot het te weten zou komen (CGVS, p. 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw echtgenoot reeds sinds u in behandeling was bij psychologe Hilde De Grootte (2011-2012) op de hoogte zou zijn van de verkrachting en u deze asielaanvraag pas in 2015 heeft ingediend (CGVS, p.12). Bovendien heeft u in het kader van uw eerste asielaanvraag wel verklaard dat u verkracht werd door S.(...). Dat u niet over een verkrachting zou hebben durven spreken tijdens een asielaanvraag houdt dan ook geen steek. U verklaarde verder dat uw psychologe, Hilde De Grootte, u in 2012 aanraade om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en te melden dat u verkracht werd tijdens de Kosovaarse oorlog. U heeft deze asielaanvraag uiteindelijk pas in 2015 ingediend (CGVS, p. 3). Toen u werd geconfronteerd met dit tijdsverloop van drie jaar, verklaarde u dat het tijd kostte om dit te kunnen vertellen (CGVS, p. 3). Deze verklaring is absoluut niet afdoende aangezien u jarenlang zonder verblijfsstatuut in België verbleef, u zoals hierboven werd opgemerkt bij uw eerste asielaanvraag reeds een verkrachting vermeldde en u bijgestaan werd door een psycholoog die u steunde en als vertrouwenspersoon kon optreden. U verklaarde verder over deze laattijdigheid dat u het uiteindelijk gezegd heeft voor uw kinderen, omdat zij niet begrijpen waarom ze nog geen verblijfsvergunning hebben in België (CGVS, p. 12). Dit is ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u bij uw drie voorgaande asielaanvragen nooit vermeld heeft dat u tijdens de Kosovaarse oorlog slachtoffer werd van verkrachting en daarom niet terug zou kunnen keren naar Kosovo. U had het toen enkel over de problemen met uw ex-verloofde S.(...). U haalde in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat S.(...) zoveel problemen veroorzaakte bij u, deels kwam omdat hij geweten zou hebben dat u verkracht was (CGVS, p.10). Het is opmerkelijk dat u de verklaring voor het gedrag van S.(...), namelijk dat u verkracht geweest zou zijn, nooit zou hebben willen vertellen aan de asielinstanties, maar wel geen schroom had om te verklaren dat S.(...) u zelf verkracht zou hebben bij uw eerste asielaanvraag. Verder dient vastgesteld te worden dat uw gedrag na de Kosovaarse oorlog geenszins getuigt van een trauma ten gevolge van de oorlog. U verklaarde immers dat u na de Kosovaarse oorlog het land niet kon verlaten omdat u er werkte en u uw familie diende te onderhouden (CGVS, p. 10). Hoewel u op aanraden van uw oom zich wel gericht heeft tot het Kosovo Rehabilitation Centre for Torture Victims, blijkt uit het door u voorgelegde attest van dit centrum dat u er niet op regelmatige basis behandeld werd en zelfs afwezig was op afspraken. U zocht nadien niet op eigen initiatief verder naar andere psychologische/medische begeleiding (CGVS, p. 9). Toen u in België aankwam, zocht u hier geen psychologische hulp (CGVS, p. 11). Dit stemt niet overeen met uw bewering dat uw psychische toestand toen catastrofaal geweest zou zijn (CGVS, p. 10). Pas in 2011 nam u contact op met een psycholoog op aanraden en initiatief van uw echtgenoot (CGVS, p. 11). U zette in 2012 na enkele maanden de regelmatige psychologische begeleiding stop (CGVS, p. 12). U bent sindsdien nog maar een drietal keer naar een andere psycholoog geweest, voor het laatst in juli 2015 (CGVS, p. 3). U bent momenteel niet in behandeling voor een trauma (CGVS, p. 3). U legde overigens geen inhoudelijke medische/psychologische attesten neer waaruit blijkt dat u lijdt aan een trauma ten gevolge van een verkrachting in 1998. Gelet op bovenstaande vaststellingen en aangezien u tijdens het grootste deel van uw verblijf in België geen psychologische begeleiding nodig achtte, kan niet zonder meer geconcludeerd worden dat u vandaag de dag nog zou lijden aan een trauma ten gevolge van een verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog."

Verzoekster slaagt er niet in bovenstaande pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en grondslag vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te verklaren. Zo weet verzoekster met de loutere stelling dat het stilzwijgen van oorlogsslachtoffers van seksueel geweld genoegzaam bekend is, geenszins te overtuigen waarom zij de verkrachting door S. wel durfde bespreken met haar man en het Commissariaat-generaal, maar de verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog niet. Haar betoog verklaart, noch rechtvaardigt het in haar vorige drie asielaanvragen volledig onvermeld laten van uiterst

essentiële informatie betreffende haar relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezes voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verder wijst de Raad er op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "angst" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste en/of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Temeer verzoekster bij haar eerste asielaanvraag reeds een verkrachting vermeldde en zij bijgestaan werd door een psycholoog die haar steunde en als vertrouwenspersoon kon optreden. Voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om geen geloof te hechten als zou verzoekster verkracht zijn geweest tijdens de Kosovaarse oorlog én zij hier een trauma aan hebben overgehouden.

5.3. Voor zover hier toch nog enig geloof aan kan gehecht worden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat deze problemen zich in de toekomst nog zullen voordoen gezien het seksueel geweld plaatsvond in 1998 en zij niet aannemelijk maakt dat zij meer dan vijftien jaar na het einde van de Kosovaarse oorlog nog vreest voor een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade als gevolg van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Ook ontwaart de Raad uit de gegevens vervat in het administratief dossier verder geen elementen waaruit blijkt dat zij als etnisch Albanese in Kosovo geen toegang zou kunnen verkrijgen tot de gezondheidszorg in Kosovo.

5.4. In de mate verzoekster de in de bestreden beslissing gedane tegenstrijdigheden wijt aan haar psychische problemen en hiertoe verwijst naar de medisch attesten die zij heeft neergelegd, stelt de Raad vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat haar mentale of psychische gemoedstoestand van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van haar asielaanvraag zodat de vastgestelde onwetendheden, tegenstrijdigheden en omissies zoals vastgesteld tijdens haar vorige drie asielaanvragen onverkort overeind blijven. Bovendien blijkt uit de zich in het administratief dossier bevindende opgetekende verklaringen bij de DVZ en de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal ten tijde van haar vorige asielaanvragen én huidige asielaanvraag dat verzoekster over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikte om haar asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoekster stelde telkenmale alle vragen begrepen te hebben, de tolk goed begrepen te hebben en maakte geen enkele opmerking aangaande het verloop van het gehoor. Van verzoekster mag dan ook verwacht worden dat zij reeds van bij haar eerste asielaanvraag eenduidige verklaringen heeft afgelegd over de feiten die de essentie uitmaken van haar asielrelaas en de aanleiding waren tot haar vertrek uit haar land van herkomst.

5.5. Wat betreft verzoeksters vrees voor jihadisme in Kosovo, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat ook vele andere landen, waaronder België, kampt met problemen ten gevolge van moslimradicalisering. Dit element kan aldus niet worden weerhouden om internationale bescherming te verkrijgen. Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat de Kosovaarse autoriteiten effectieve maatregelen nemen ter bestrijding van terrorisme en radicalisering. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is foutief is en de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

5.6. Volledigheidshalve wijst er Raad er nog op dat verzoekster voor de beoordeling van haar medische problemen in het licht van de subsidiaire bescherming een aanvraag moet indienen om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet bij de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: "(...) Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling). Niettemin was het volgens de regering niet opportuun om aanvragen van vreemdelingen

die beweren ernstig ziek te zijn via de asielprocedure te behandelen (...). Het ontwerp stelt dus een verschil in behandeling tussen de ernstig zieke vreemdelingen, die een machtiging tot verblijf in België moeten aanvragen, en de andere personen die de subsidiaire bescherming aanvragen, van wie de situatie in het kader van de asielprocedure wordt onderzocht. (...). Verzoekster dient zich inzake de beoordeling van haar psychische problemen te richten tot de geëigende procedure.

6. *Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.*

7. *Bijgevolg lijkt verzoekster niet aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.”*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 oktober 2016, voert verzoekende partij aan dat zij niet akkoord kan gaan met het argument in de bestreden beslissing. Zij wijst erop dat zij slachtoffer is van seksueel oorlogsgeweld en dat duizenden vrouwen niet durven toe te geven dat zij slachtoffer zijn geworden. Verzoekende partij verwijt het Commissariaat-generaal dat zij slachtoffers van seksueel oorlogsgeweld niet gelooft en dat dit wel de omgekeerde wereld is waar slachtoffers niet geloofd worden. Verzoekende partij wijst erop dat zij op aanraden van haar psycholoog haar echtgenoot op de hoogte heeft gebracht, die het daar zeer moeilijk mee heeft. Verzoekende partij wijst erop dat hulp in Kosovo nog altijd niet mogelijk is, dat uit de rapporten blijkt dat gezondheidszorg problematisch is en dat dit zeker het geval is voor personen die psychologische bijstand nodig hebben. Tot slot wijst verzoekende partij op haar profiel en dat van haar echtgenoot, die werkzaam was bij de radio, en stelt zij dat zij omwille van hun profiel ook slachtoffer dreigen te worden van de radicalisering in Kosovo.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij ter terechtzitting geen concrete en valabele elementen bijbrengt die afbreuk doen aan of een ander licht werpen op de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich immers louter tot het beknopt herhalen van eerder

afgelegde verklaringen, en het formuleren van algemene beweringen en kritiek alsook weinig ernstige en gratuite verwijten (aan het adres van de commissaris-generaal), zonder echter *in concreto* te gaan op en concrete en valabele argumenten te formuleren aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond.

Zo herhaalt verzoekende partij (haar verklaringen) dat zij slachtoffer werd van seksueel oorlogsgeweld, stelt ze zeer algemeen dat duizenden vrouwen niet durven toe te geven dat zij slachtoffer zijn geworden, en verwijt ze het Commissariaat-generaal dat zij slachtoffers van seksueel oorlogsgeweld niet gelooft en dat dit wel de omgekeerde wereld is waar slachtoffers niet geloofd worden. Verzoekende partij wijst er verder ook opnieuw op, waarmee zij haar eerdere verklaringen dienaangaande summier herhaalt, dat zij op aanraden van haar psycholoog haar echtgenoot hiervan op de hoogte heeft gebracht, en dat die het daar zeer moeilijk mee heeft. Verzoekende partij gaat echter niet of nauwelijks in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking waar met betrekking tot haar verklaringen dat zij tijdens de Kosovaarse oorlog in 1998 werd verkracht door Serviërs en dat zij hieraan een trauma heeft overgehouden, het volgende wordt vastgesteld: *“Vooreerst stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede grond gesteld heeft dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij vandaag de dag nog zou lijden aan een trauma ten gevolge van een verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog. De bestreden beslissing dienaangaande luidt als volgt: “U verklaarde verder dat u niet terug kan keren naar Kosovo omdat u er tijdens de Kosovaarse oorlog in 1998 verkracht werd door Serviërs en hieraan een trauma heeft overgehouden (CGVS, p. 5-8). Er dient opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u meer dan vijftien jaar na het einde van de Kosovaarse oorlog nog vreest voor een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en/of dat uw vertrek is ingegeven door bedoelde vrees. Eerst en vooral dient opgemerkt te worden dat u pas bij uw vierde asielaanvraag en pas negen jaar na uw aankomst in België ook maar met een woord repte over een verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog. U verklaarde hierover dat u er niet over durfde te spreken uit angst dat uw echtgenoot het te weten zou komen (CGVS, p. 10). Er dient echter opgemerkt te worden dat u verklaarde dat uw echtgenoot reeds sinds u in behandeling was bij psychologe Hilde De Grootte (2011-2012) op de hoogte zou zijn van de verkrachting en u deze asielaanvraag pas in 2015 heeft ingediend (CGVS, p.12). Bovendien heeft u in het kader van uw eerste asielaanvraag wel verklaard dat u verkracht werd door S.(...). Dat u niet over een verkrachting zou hebben durven spreken tijdens een asielaanvraag houdt dan ook geen steek. U verklaarde verder dat uw psychologe, Hilde De Grootte, u in 2012 aanraade om een nieuwe asielaanvraag in te dienen en te melden dat u verkracht werd tijdens de Kosovaarse oorlog. U heeft deze asielaanvraag uiteindelijk pas in 2015 ingediend (CGVS, p. 3). Toen u werd geconfronteerd met dit tijdsverloop van drie jaar, verklaarde u dat het tijd kostte om dit te kunnen vertellen (CGVS, p. 3). Deze verklaring is absoluut niet afdoende aangezien u jarenlang zonder verblijfsstatuut in België verbleef, u zoals hierboven werd opgemerkt bij uw eerste asielaanvraag reeds een verkrachting vermeldde en u bijgestaan werd door een psycholoog die u steunde en als vertrouwenspersoon kon optreden. U verklaarde verder over deze laattijdigheid dat u het uiteindelijk gezegd heeft voor uw kinderen, omdat zij niet begrijpen waarom ze nog geen verblijfsvergunning hebben in België (CGVS, p. 12). Dit is ook geen afdoende verklaring voor de vaststelling dat u bij uw drie voorgaande asielaanvragen nooit vermeld heeft dat u tijdens de Kosovaarse oorlog slachtoffer werd van verkrachting en daarom niet terug zou kunnen keren naar Kosovo. U had het toen enkel over de problemen met uw ex-verloofde S.(...). U haalde in het kader van uw huidige asielaanvraag aan dat S.(...) zoveel problemen veroorzaakte bij u, deels kwam omdat hij geweten zou hebben dat u verkracht was (CGVS, p.10). Het is opmerkelijk dat u de verklaring voor het gedrag van S.(...), namelijk dat u verkracht geweest zou zijn, nooit zou hebben willen vertellen aan de asielinstanties, maar wel geen schroom had om te verklaren dat S.(...) u zelf verkracht zou hebben bij uw eerste asielaanvraag. Verder dient vastgesteld te worden dat uw gedrag na de Kosovaarse oorlog geenszins getuigt van een trauma ten gevolge van de oorlog. U verklaarde immers dat u na de Kosovaarse oorlog het land niet kon verlaten omdat u er werkte en u uw familie diende te onderhouden (CGVS, p. 10). Hoewel u op aanraden van uw oom zich wel gericht heeft tot het Kosovo Rehabilitation Centre for Torture Victims, blijkt uit het door u voorgelegde attest van dit centrum dat u er niet op regelmatige basis behandeld werd en zelfs afwezig was op afspraken. U zocht nadien niet op eigen initiatief verder naar andere psychologische/medische begeleiding (CGVS, p. 9). Toen u in België aankwam, zocht u hier geen psychologische hulp (CGVS, p. 11). Dit stemt niet overeen met uw bewering dat uw psychische toestand toen catastrofaal geweest zou zijn (CGVS, p. 10). Pas in 2011 nam u contact op met een psycholoog op aanraden en initiatief van uw echtgenoot (CGVS, p. 11) . U zette in 2012 na enkele maanden de regelmatige psychologische begeleiding stop (CGVS, p. 12). U bent sindsdien nog maar een drietal keer naar een andere psycholoog geweest, voor het laatst in juli 2015 (CGVS, p. 3). U bent momenteel niet in behandeling voor een trauma (CGVS, p. 3). U legde overigens geen inhoudelijke medische/psychologische attesten neer waaruit blijkt dat u lijdt aan een trauma ten gevolge van een*

verkrachting in 1998. Gelet op bovenstaande vaststellingen en aangezien u tijdens het grootste deel van uw verblijf in België geen psychologische begeleiding nodig achtte, kan niet zonder meer geconcludeerd worden dat u vandaag de dag nog zou lijden aan een trauma ten gevolge van een verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog.”

Verzoekster slaagt er niet in bovenstaande pertinente vaststellingen, die deugdelijk zijn en grondslag vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te verklaren. Zo weet verzoekster met de loutere stelling dat het stilzwijgen van oorlogsslachtoffers van seksueel geweld genoegzaam bekend is, geenszins te overtuigen waarom zij de verkrachting door S. wel durfde bespreken met haar man en het Commissariaat-generaal, maar de verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog niet. Haar betoog verklaart, noch rechtvaardigt het in haar vorige drie asielaanvragen volledig onvermeld laten van uiterst essentiële informatie betreffende haar relaas. Immers, van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormden van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij of zij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op elk asielzoeker de verplichting rust om zijn/haar volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150 135). Verder wijst de Raad er op dat de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoekster bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en “angst” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste en/of onvolledige informatie omtrent het asielrelaas te debiteren. Verzoekster heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen. Temeer verzoekster bij haar eerste asielaanvraag reeds een verkrachting vermeldde en zij bijgestaan werd door een psycholoog die haar steunde en als vertrouwenspersoon kon optreden. Voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om geen geloof te hechten als zou verzoekster verkracht zijn geweest tijdens de Kosovaarse oorlog én zij hier een trauma aan hebben overgehouden.

5.3. Voor zover hier toch nog enig geloof aan kan gehecht worden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat deze problemen zich in de toekomst nog zullen voordoen gezien het seksueel geweld plaatsvond in 1998 en zij niet aannemelijk maakt dat zij meer dan vijftien jaar na het einde van de Kosovaarse oorlog nog vreest voor een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade als gevolg van een onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Ook ontwaart de Raad uit de gegevens verrat in het administratief dossier verder geen elementen waaruit blijkt dat zij als etnisch Albanese in Kosovo geen toegang zou kunnen verkrijgen tot de gezondheidszorg in Kosovo.”

Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt voormelde vaststellingen en ze werpt er geen ander licht op. Ze werpt ter terechtzitting weliswaar zeer algemeen op dat hulp in Kosovo nog altijd niet mogelijk is, dat uit de rapporten blijkt dat gezondheidszorg problematisch is en dat dit zeker het geval is voor personen die psychologische bijstand nodig hebben, doch verzoekende partij laat evenwel geheel na die blote beweringen ook maar enigszins *in concreto* met objectieve informatie te staven. Met haar algemene bewering dat uit de rapporten -die ze niet neerlegt, en zelfs niet in het minst toelicht of concretiseert- blijkt dat gezondheidszorg problematisch is in Kosovo en dat dit zeker het geval is voor personen die psychologische bijstand nodig hebben, toont verzoekende partij geenszins *in concreto* aan, en uit niets blijkt, noch beschikt de Raad over informatie waaruit zou blijken dat verzoekende partij in Kosovo geen toegang zou (kunnen) krijgen tot de gezondheidszorg aldaar. Dit klemt des te meer nu uit verzoekende partij haar verklaringen en uit de door haar neergelegde documenten blijkt dat verzoekende partij in het verleden toegang had tot en hulp vond en kreeg bij de hulpverlening in Kosovo. Zo blijkt uit het door verzoekende partij in het kader van onderhavige asielaanvraag neergelegde attest van het Kosovo Rehabilitation Centre for Torture Victims dat verzoekende partij er in 2001 behandeld werd voor een trauma en klachten zoals rug- en hoofdpijn, geïrriteerdheid, slapeloosheid en nachtmerries. In dit verband dient er bovendien op te worden gewezen en te worden benadrukt dat verzoekende partij deze hulpverlening toen in Kosovo zelf na een tijd wenste stop te zetten. In de mate verzoekende partij dus voorhoudt dat, daargelaten het al dan niet geloofwaardig karakter van de beweerde verkrachting tijdens de Kosovaarse oorlog in 1998 en van het trauma dat ze hier aan zou hebben overgehouden, zij voor haar psychische en medische problemen, welke dan ook, in Kosovo geen toegang zou hebben tot de gezondheidszorg, berust haar stelling louter op algemene beweringen en persoonlijke vermoedens welke niet in het minst op objectieve elementen zijn gebaseerd. Haar algemene stelling berust immers niet op enige eigen, concrete en persoonlijke ervaring en is evenmin op concrete en objectieve gegevens gestoeld. Verzoekende partij maakt derhalve, zoals ook de commissaris-generaal terecht in de bestreden beslissing vaststelde, niet aannemelijk dat zij (heden) in

Kosovo geen afdoende hulp zou kunnen krijgen voor de door haar aangehaalde psychische/medische problemen.

Waar verzoekende partij voorts wijst op haar profiel en dat van haar echtgenoot, die in het verleden in Kosovo werkzaam was bij de radio, en ze stelt dat zij omwille van hun profiel ook slachtoffer dreigen te worden van de radicalisering in Kosovo, wijst de Raad naar de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld: *“Wat betreft verzoeksters vrees voor jihadisme in Kosovo, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat ook vele andere landen, waaronder België, kampt met problemen ten gevolge van moslimradicalisering. Dit element kan aldus niet worden weerhouden om internationale bescherming te verkrijgen. Bovendien blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier dat de Kosovaarse autoriteiten effectieve maatregelen nemen ter bestrijding van terrorisme en radicalisering. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die de informatie waarop de bestreden beslissing gebaseerd is foutief is en de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn”*. Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op, nu zij zich louter beperkt tot het herhalen van eerdere verklaringen.

Verzoekende partij brengt derhalve geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 oktober 2016 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Kosovo.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS